

CORABIA MÂNTUIRII NOASTRE

- Duminica a 9-a după Rusalii - Umblarea pe mare -

Marea furtunoasă este viața noastră, pe care navigăm până ce ajungem la limanul mântuirii, întru liniștea lui Dumnezeu. Corabia în care navigăm este Biserica lui Hristos, cea prin care putem ajunge în liniște și siguranță la liman, la mântuire. Pe această corabie nu suntem niciodată singuri. Suntem împreună, unii cu alții, iar Hristos Domnul este Cel care conduce corabia Bisericii, singurul și adevăratul Cărmaci. Furtuna și valurile, sunt chiar încercările vieții, prin care trebuie să trecem, având grijă să nu ne lăsăm pradă îndoielii sau puținii credințe, care ne pot scufunda și ne pot aduce pieirea. Furtuni multe bântuie marea vieții și adesea, în necazuri și dureri, ne scufundăm în valurile primejdioase ale îndoielii și fricii. Peste toate acestea apare Salvatorul nostru - Domnul Iisus Hristos, care ne spune de fiecare dată cu dragoste: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!” El apare mereu în furtunile vieții, adresându-ne nouă celor de astăzi, încurajări în necazurile noastre, îndemnuri pline de optimism, de curaj, de dorința de a acționa și de a depăși orice situație critică în care ne-am afla. Dar cuvintele Domnului sunt și o chemare la o autocercetare, o coborâre în lăuntrul nostru pentru a ne face un examen de conștiință, pentru a vedea cum stăm fiecare cu viața, cu credința noastră, cu faptele noastre, cu relația cu Dumnezeu și cu semenii. Corabia reprezintă Biserica încercată de valurile sau furtunile istoriei, de persecuții, de erezii, de forțe întunecate potrivnice ei. Vântul care este potrivit corabiei reprezintă vremurile sau situațiile în care Biserica întâlnește ostilitate și respingere în lucrarea ei misionară de-a trece

pe oameni de la viața pământească efemeră la viața cerească eternă, într-o lume învolburată de păcate, de patimi egoiste individuale și colective. Corabia preînchipuie Biserica lui Hristos ca spațiu al mântuirii, ca adunare a oamenilor în iubirea mântuitoare a lui Hristos. De aceea, majoritatea bisericilor, ca locașuri de cult, din primele veacuri și până acum, se construiesc în formă de corabie, iar turla principală, purtând în vârf o cruce, ține loc de catarg. Hristos Cel răstignit și înviat conduce tainic această corabie a mântuirii. El stă la cârmă Bisericii pentru că El este Capul Bisericii și cheamă la lucrarea mântuirii slujitori care binevestesc lumii Evanghelia vieții veșnice și îndrumă pe calea mântuirii pe cei ce cred în El și sunt botezați în numele Preasfintei Treimi. Când omul recunoaște că are nevoie de ajutorul sau harul lui Dumnezeu, el poate deveni slujitor al lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. În vijelia nenorocirilor, în situațiile cele mai grele și în momentele de încruntare și zbucium, să nu ne temem de nimeni, convinși că Mântuitorul nostru este viu. El are milă să ne aline și putere să ajute pe toți care suntem în primejdie pe marea învolburată a acestei vieți. Amin.

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Maica Domnului este cea mai înaltă sfințenie omenească cunoscută și cinstită de Sfânta Biserică, iar Adormirea Maicii Domnului este cea mai de seamă dintre sărbătorile ei. Este o sărbătoare pregătită printr-un post de două săptămâni. Când a binevoit Hristos, Dumnezeu nostru, să ia la Sine pe Maica Sa, atunci cu trei zile mai înainte, a făcut-o să cunoască, printr-un înger, mutarea ei de pe pământ la viața cea cerească. Deci, înștiințându-se Născătoarea de Dumnezeu despre aceasta, s-a bucurat, cu bucurie mare, și s-a suit degrabă în Muntele Măslinilor, ca să se roage. S-a întors, apoi, acasă și a pregătit toate cele de îngropare, încredințând, pe vecine că, mutându-se în ceruri, nu numai pe ele nu le va uita, ci pe toată lumea o va cerceta și o va ocroti. Și a împărțit văduvelor sărace veșmintele sale. Și a luat, apoi, iertăciune de la toți și, culcându-se pe pat, a făcut rugăciune pentru întărirea lumii și pentru viețuirea în pace. Și, binecuvântând pe toți cei de față, și-a dat sufletul în mâinile Fiului și Dumnezeului ei. Și multe vindecări s-au împărțit tuturor celor bolnavi, prin binecuvântarea ei. Si, s-a făcut, atunci, tunet mare și au venit de la marginile lumii, ca pe niște nori, toți Apostolii lui Hristos, la casa Maicii Domnului din Ierusalim. Si, începând Petru cântarea cea de îngropare, Apostolii au ridicat patul și au petrecut, până la mormânt, trupul cel primitor de Dumnezeu. Și, sosind în satul Ghetsimani și așezând în mormânt trupul Maicii Domnului, Apostolii au zăbovit, acolo, încă trei zile, așteptând pe Apostolul Toma, care din dumnezeiasca rânduială, lipsea. Și, sosind, Toma Apostolul era întristat, ca nu se învrednicise să vadă, și el, chipul adormit al Maicii Domnului, ca și ceilalți Apostoli.

Deci, s-a deschis, cu hotărâre de obște, mormântul, pentru el. Și, dacă s-a deschis, s-au minunat, că au aflat mormântul fără sfântul ei trup și era numai giulgiul lăsat, ca mângâiere și mărturie nemincinoasă a mutării Născătoarei de Dumnezeu, cu trup cu tot, la ceruri. La Adormirea Maicii Domnului, trupul ei n-a cunoscut putrezirea, care vine după moarte, nici n-a rămas în mormânt. Maica Domnului, cu trupul schimbat, viu și proslăvit, a fost mutată, cu trup cu tot la ceruri, ca o pârgă a întregii omeniri. Dar, spre deosebire de Mântuitorul, ea a fost dusă la ceruri de îngeri, nu prin puterea ei, ca Mântuitorul. Și acolo se roagă de-a pururi pentru noi. Să avem mare încredere în rugăciunea Maicii Domnului, că ea singură poate vorbi lui Dumnezeu, ca o mamă unui fiu al ei. Amin.

DARURILE MAICII DOMNULUI

Toate darurile Preasfintei Fecioare Maria au atras mult asupra ei mila și îndurarea lui Dumnezeu. Maica Domnului a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile cele duhovnicești. Însă darul cel mai mare care i-a fost ei motiv de slavă și de cinste negrăită, a fost darul smereniei. Fără acest dar, toate celelalte daruri nu i-ar fi fost de nici un folos. Smerenia a fost pricină de slavă și de cinste Preacuratei Fecioare Maria mai mult decât toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfântului Duh, Domnul a căutat spre smerenia roabei Sale și a ridicat-o la atâta slavă și cinste, spre a fi lăudată în cer de toate oștile cerești, și pe pământ fericită de toate neamurile. Smerenia a fost cea dintâi pricină de înălțare și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Smerenia a înălțat pe Avraam și l-a făcut pe el prieten al lui Dumnezeu și tată al multor neamuri, căci se socotea pe sine a fi pământ și cenușă. Smerenia l-a înălțat pe Iosif și l-a făcut pe el mai mare peste țara Egiptului. Smerenia l-a făcut pe Moise cel gângav la limbă, povătuitor și legiuitor peste tot poporul lui Israel. Smerenia l-a arătat pe David a fi după inima lui Dumnezeu, căci se socotea pe sine vierme și nu om. Iar dacă acești sfinți mari ai lui Dumnezeu au arătat smerenie mare, apoi cine poate să înțeleagă câtă adâncime de smerenie a fost în inima Preasfintei Fecioare Maria, care, auzind și înțelegând de la Arhanghelul Gavriil că va zămisli de la Duhul Sfânt și va naște pe Fiul lui Dumnezeu, nu s-a înălțat cu inima sa, ci cu mare smerenie, socotindu-se pe sine o simplă roabă, a zis: *lată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!* Aici cu adevărat a luat plinire cuvântul Scripturii care zice: *Cine se va smeri pe sine, va fi înălțat.* La Preacurata Fecioara Maria, toate darurile cele înalte și duhovnicești cu care a fost împodobită de Dumnezeu au avut drept temelie veșnică, smerita ei cugetare. Smerenia a fost pricină de slavă, de cinste și de înălțare la toți sfinții lui Dumnezeu și cu atât mai mult la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Dar mai presus de toate a fost smerenia cea nemăsurată a Domnului, Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte, și moarte de cruce. Iar această nemăsurată smerenie a Domnului l-a adus Lui nemăsurată slavă și cinste și pentru aceea și Dumnezeu l-a preaînălțat și l-a dat Lui nume, care este mai presus de tot numele, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor de dedesubt. Smerenia este haina dumnezeirii, deoarece cu aceasta S-a îmbrăcat Dumnezeu, când a binevoit a veni în lume, și S-a îmbrăcat în firea noastră cea smerită. Sfânta smerenie este cea mai vestită din toate virtuțile, pentru că numai aceasta poate să le păzească pe toate și fără de ea, toate sunt nimic. Această singură virtute, smerenia, poate în vremea morții să mântuiască pe om. De aceea și Mântuitorul nostru, pe cei smeriți cugetători îi ferește cel dintâi, zicând: *Fericiți cei săraci cu duhul, că aceora este împărăția cerurilor.* Căci cel ce are smerenie în inima sa, măcar de ar avea toate faptele bune, pururea se socotește pe sine sărac și că, înaintea lui Dumnezeu, nu a făcut nimic bun. Să nu uităm că de mare este darul smereniei și câtă slavă și fericire dau omului această virtute. *Slavă lui Dumnezeu pentru toate!*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 13 august	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 14 august	14:00	Spovedanie
	18:00	<i>Vecernie cu Litie la Biserica „Uspenia”</i>
Vineri 15 august	07:00-11:15	Utenia și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 16 august	07:00-09:00	Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernia Duminicii a zecea
Duminică 17 august	07:00-11:00	Utenia Duminicii a zecea
		Sfânta Liturghie

Conștiința

Un om a venit la preot, spunând că are ceva pe conștiință și voiește să se spovedească. „Nu îndrăznesc să spun, părinte, este prea greu!”. „Trebuie totuși să te mărturisești, căci astfel nu vei avea odihnă și pace”. „Am furat!!!”. „Ce anume ai furat?”. „O funie!”. „Dacă e așa, zise preotul, du funia înapoi la cel de la care ai luat-o, cere-i iertare, spunându-i că-ți pare rău de ce ai făcut, și totul va fi bine”. După câteva zile, hoțul veni din nou și-i spuse preotului că nu-și redobândește liniștea sufletească. Preotul îi zise atunci: „Mi-ai spus tot?”. „Nu”. „Atunci spune-mi adevărul întreg!”. „Apăi, continuă omul mărturisirea, la capătul funiei era o vacă!”.

Ispita

Vasile era un om credincios iubind Biserica, învățăturile Evangheliei, rugăciunea și cărțile religioase. Într-o seară se întorcea de la câmp și, trecând pe lângă o vie, zări câțiva struguri pârguiți bine și, cum vântul adia spre el, simți în nări parfum de tămâioasă, încât îi lăsă gura apă. Pe acolo nu era nimeni nici tipenie de om... Se gândi să fure... Dar se opri. Un glas și o putere nevăzută îl țintui locului. Cum? Să fure? Ei?! Îndemnuri ca acestea aude el oare la Biserică? Vai! Cum mă încearcă ispita?! Pe loc trebuie s-o înfrâng. Acestea zicându-și, căzu în genunchi și Vasile se rugă: „Doamne, nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale” (Psalm 119, 10). Abia isprăvi rugăciunea și paznicul viei apără, zicându-i: „Doamne ajută, frate Vasile, și aici îți faci rugăciunea?!”. „Am auzit bătând toaca”, zise Vasile cu glasul stins mulțumind lui Dumnezeu că i-a ajutat să nu cadă în ispita.

Să nu batjocorești

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să vorbească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească. Ceilalți tineri de seama lui îl batjocureau. Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de răs și de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?!”. „Pentru că, răspunse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos”. Așa a trecut mai bine de un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se spovedeau și se împărtășeau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda cea bună a lui Petrișor, batjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât.